SOUKROMÝ DETEKTIV MATYLD

Na stopě sériového vraha

Jan Poláček

ALBATROS

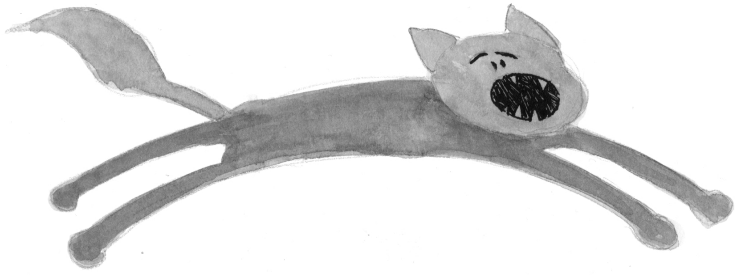

ALBATROS

SOUKROMÝ DETEKTÝV
MATYLD

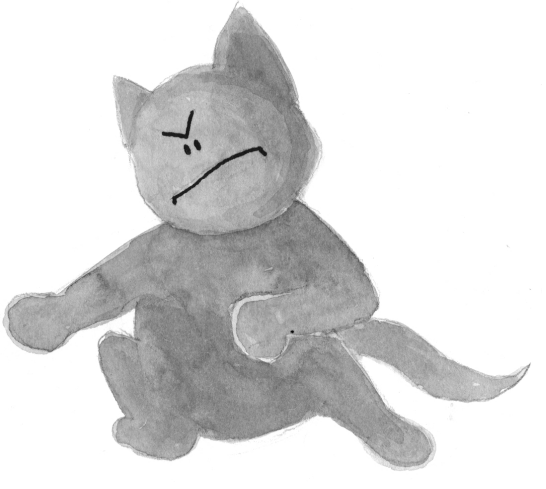

SOUKROMÝ DETEKTIV MATYLD

Na stopě sériového vraha

Jan Poláček

ilustrace Tomáš Kropáček

ALBATROS

© Jan Poláček, 2015
Illustrations © Tomáš Kropáček, 2015

ISBN 978-80-00-04031-8

Jiříkovi
a kocourům Matyldovi,
Freddymu a Blešákovi.

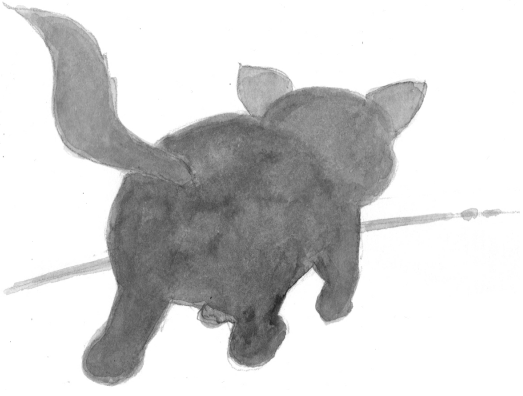

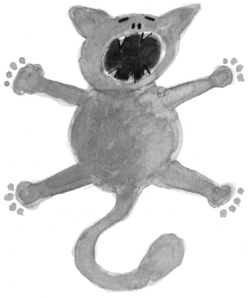

Kapitola 1

Čert byl asi sedmikilový, dobře živený kocour. Od tlapek po ouška měřil na chlup pětatřicet centimetrů. Krom bílých vousků a zelených očí byl černý jako uhel. Kolem krku nosil silný zlatý řetěz se známkou a vždycky měl pečlivě vykartáčovanou srst. Kdybyste ho neznali, řekli byste o něm: Tohle není žádný tintítko, ale pěkná vazba. Ano, na první pohled vypadal dost tvrdě. Ale bylo to jen zdání. Ve skutečnosti měl svalů pod kožichem pramálo. Jeho podstatnou část tvořilo sádlo z dobrého jídla.

Dnes byl navíc nervózní. Jindy spokojený tlouštík ztrácel klid. Tvářil se dost zoufale, a kdyby měl na tlapce hodinky, nespustil by z nich pohled ani na chviličku. Nejistě přešlapoval na prahu a čekal, až naši otevřou domovní dveře a já potom svou kancelář.

Stál jsem v obývacím pokoji za oknem a svrchu ho pozoroval. Chvíli smířeně seděl, pak vstal a několikrát se proběhl sem

a tam. Jak ale jinak? Nakonec zase skončil na zadku. Ocásek obtočil kolem těla, jako by se bál, že mu ho někdo přišlápne. Zhluboka povzdechl, oči však nezvedl. Neměl ani tušení, že na něj shora koukám.

Na oblohu vyšlo sluníčko a rozdělilo naši zahradu do dvou částí. Na jedné byla tráva zelená, protože se na ní v paprscích námraza rozpustila. Tu druhou ještě pokrývaly šedivé krystalky ledu. Venku jistě mrzlo. Ale doma jsme měli nad topením příjemně teplo.

Z protější stěny na mě z rámečku hleděl strýček Freddy. Byl stejně zrzavý jako já, ale hlavu měl úplně nahoře trochu placatou. Oči upíral kamsi do dáli a fotograf ho ani kapku nezajímal. Znal jsem ho jen z toho obrázku, protože už před lety zmizel kdesi ve světě. Prý úplně beze stopy. Každý den jsem měl na misce, že jen on byl ten pravý a divoký kocour. To na sebevědomí nikomu nepřidá. Ale nějaká fotografie není pravá, a už vůbec ne divoká. On byl přece pryč. Teď jsem tu žil jenom já a nikdo jiný.

Čert tichounce zakvičel a tlapou plácl do rohožky před naším vchodem.

Už jsem se na to nemohl dívat. Seskočil jsem z parapetu dolů, přeběhl chodbu ke dveřím a jemně na ně zaškrábal. Vím, že to nesmím, že se na mě pro to naši zlobí. Pomoc bližnímu je ale přece důležitější než sebekrásnější dveře, co nám jen zbytečně brání volně chodit sem a tam.

Na schodech do patra to zarachotilo a přes zábradlí se naklonila má domácí. „Necháš toho!“ křikla a pomalu scházela dolů. „Chceš jít ven?“

Nemělo cenu cokoli vysvětlovat. Nebyl čas na zbytečné důvěrnosti. Naši si obvykle hned začnou myslet kdovíco. Berou mě do náručí. Snaží se mě drbat. Teď na to vážně nebylo kdy. Jen jsem přešlápl, aby paní pochopila, že mám venku něco nutného.

„Tak běž," vybídla mě, „a koukej přijít včas."

Zámek cvakl a já prošel mezerou právě tak jen pro mě. Čert by se skrz ni určitě neprotáhl.

Uviděl mě a neklidně poposedl. „Psí počasí, viďte," zabručel na přivítanou a stoupl si na všechny čtyři. Zhluboka dýchal a od tlamičky mu utíkala bílá pára. Snažil se chovat statečně, ale brada se mu v tu chvíli sama od sebe rozklepala.

Měl jsem pro něj slabost, koneckonců žil hned vedle u sousedů. Kdo mohl líp než já vědět, že je to vlastně nekňuba, který je vděčný za každý kousek jídla. I ten řetěz na krku nosil spíš kvůli svým, co mu ho jednou kdoví proč koupili. Do očí by vám to ale nikdy nepřiznal. Vytrpěl si své, ten jejich prcek ho léta tahal jako malé kotě. Možná tolik žral jen proto, aby jim pořád připadal dost roztomilý. Za hrst granulí by udělal cokoli.

Pokývl jsem mu na pozdrav. „Co vy tady?"

Oči mu plavaly v slzách. Posmrknul. Pohodil hlavou, až mu řetěz na krku zachřestil. Sedl si a pak zase hned vstal. Sípal, jako by právě na posezení spořádal celou husu.

„Tak co se stalo?"

„Matylde," zaskučel, „musíte mi pomoct. Já nic neudělal. Já jsem dočista nevinnej."

Tušil jsem nový případ. „Tak pěkně popořádku," uklidňoval jsem ho, „zhluboka se nadechněte a spusťte."

„Tam," ukazoval, „u nás na zahradě." Zdálo se, že se vzápětí zase rozeběhne domů. „Taková hrůza."

„Pěkně pomalu," brzdil jsem ho, „co je u vás na zahradě?"

„Leží tam mrtvej a naši říkají –"

„Kdo tam leží?"

„Pták. Všude kolem něho vytrhané peří –"

„Vy jste se spolu nějak blíž znali?"

„Ale vůbec ne. Dneska jsem ho viděl prvně," ubezpečoval mě. „A hned jsem ho našel takhle."

„A co s tím tedy máte společného?"

„To je to," zabručel. „Podle našich za to můžu já. Prej jsem ho zabil a –"

„A udělal jste to?"

„Zbláznil jste se? To já nikdy. Já ptáky přece –"

Ušklíbl jsem se. „Chráníte je a pomáháte jim?"

„To zrovna ne. Ale podívejte se na mě. Copak já dokážu vylízt za nějakým ptákem na strom? Copak já dokážu nějakýho chytit?"

„No," uvažoval jsem, „kdyby třeba nemohl lítat. Kdyby měl nějakou nemoc."

„Ale tenhle nemocný nebyl!" ohradil se.

„A jakpak to víte, když jste ho viděl prvně?"

„Tak úplně to nevím, ale myslím si to. Kde by se tu vzal nemocný pták?"

Zkoušel jsem ho. Věřil jsem mu ale každé slovo. Byl tak roztřesený, že by lhát nedokázal. Pokoušel jsem se ho uklidnit. „Třeba to vaši nemysleli vážně. Třeba to řekli jen tak, aby vás postrašili."

HRŮZA!
ÚTULEK
MATYLDE, JSEM V PRŮŠVIHU.

„Já si stejně myslím, že jim o toho ptáka zas tolik nešlo," stěžoval si. „Spíš o tu jejich zahradu. Pořád ji sekají. Stříhají stromy. Sázejí kytky. Ani si na ní nemám kam zalízt. Pořád mě okřikují. Nepolámej to! Nepošlap to! Nezválej to! A pak tam najdou tohle."

„Ale jděte, třeba to nebude tak hrozný," utěšoval jsem ho.

„Jo – nebude," povzdechl, „křičí na mě. A mluví o útulku. Že prý mě tam pošlou, když dělám nepořádek a vraždím ptáčky. Já, a vraždit. Věřil byste tomu?"

Na vraha vážně nevypadal. „Nevěřím tomu," ujišťoval jsem ho, „a chápu vás. Vím, co lidi dokážou, když si něco vezmou do hlavy."

Vrah jistě nebyl, toho ptáka by dokázal leda tak zalehnout.

„Určitě se mě chtějí zbavit," fňukal, „tohle jim přišlo jako na zavolanou. Hodí to na mě… Nedávno říkali, co toho sežeru. Sežeru, říkali… já podle nich žeru…"

„Nechte toho," zabručel jsem, „sebelítost smrdí. Když vám koupili zlatý řetěz, tak se vás jen tak nezbaví."

„Myslíte?" pochyboval.

„Řekl bych, že vás mají rádi. Nikdo ale není štěstím bez sebe, když najde na vlastní zahradě mrtvolu."

Posmrknul. „To mi nemusíte vykládat."

„A kde ten pták leží? Ukážete mi ho?"

Prošli jsme pod naší túji. Stojí až u plotu a já strašně rád koukám do její koruny. Je v ní spousta větviček a stínů, je v ní všechno, co si jen můžete představit. Stačí se jen pořádně dívat.

Protáhli jsme se pod pletivem, které dělí naše pozemky, a přeběhli dlažbu pod přístřeškem na auto. Mají zahradu o dost větší,

ale takovou obyčejnou, uspořádanou do pravidelných záhonků. Trochu připomíná vypranou a vyžehlenou zástěru. V létě na ní pořád něco kvete. Trávu sekají třikrát týdně. Smrčky pečlivě stříhají. Každou pampelišku vydloubnou. Nikde není tmavý koutek, kam by si mohl kocour lehnout a odpočívat. Dokonce i přečnívající stébélka odstřihávají nůžkami.

Čert doběhl až do středu travnaté plochy a tam se zastavil. „Tady to bylo," ukázal.

Očichal jsem trávu kolem a našel jen jedno malé prachové peříčko. „Teď už tu ale nic není."

„To naši, oni –"

„Pamatujete si, jak ležel?"

„Na to nikdy nezapomenu," povzdechl. „Do konce života se mi o tom bude zdát."

„Tak ukažte."

Položil se na zem a zůstal na zádech. Rozhodil tlapky do stran, hlavu vytočil ke straně a vyplázl jazyk. Pak ještě obrátil oči v sloup, až z nich zářilo bělmo, a křečovitě napjal tělo. Vydržel tak několik vteřin a pak se uvolnil. Položil se na bok a zakvílel. „To se ani ukázat nedá," zajíkl se. „Všude měl rány, všude. Jako by ho zabil šílenec."

„Jen klid," vzal jsem ho za tlapu. „A kam se teda podělo to tělo?"

„Víte," řekl, „naši se ráno pohádali. Strašně na sebe křičeli. Dohadovali se, kdo z nich ho odklidí. A… oni ho nechtěli dát do vlastní popelnice. Strašně dbají na pořádek. Můj domácí musel jít až ke hradu a vyhodit ho tam do té velké nádoby, co v ní mají odpadky… A když se vrátil, uhodil mě a začal mluvit o útulku."